

РЕШЕНИЕ

№ 1327

гр. София, 09.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 2-РИ ГРАЖДАНСКИ, в закрито заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иво Дачев

Членове: Мария Георгиева
Асен Воденичаров

при участието на секретаря Мария Ив. Крайнова
като разгледа докладваното от Асен Воденичаров Въззивно гражданско дело
№ 20221000501015 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 260001 от 02.01.2022 год., постановено по гр.д.№ 14253/2019 год. по описа на СГС, I-9 състав, Гаранционен Фонд е осъден на правно основание чл.557, ал.1, т.1 от КЗ да заплати на М. Е. Н. сумата от 5 000 лева, представляващи обезщетение за неимуществени вреди вследствие на пътно-транспортно произшествие, станало на 28.09.2017 год., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 12.01.2018 год. до окончателното изплащане, като искът е отхвърлен до пълния размер от 50 000 лева. Със решението са разпределени и разноските по делото.

Решението е обжалвано от ищеца М. Е. Н. в отхвърлителната част, като се навеждат оплаквания за неправилност с конкретни доводи за погрешните изводи на съда относно приложението на чл.52 от ЗЗД. Правят се оплаквания против размера на присъденото обезщетение, който не бил съобразен с преживените вследствие на произшествието болки и страдания. Моли съда да отмени решението в отхвърлителната част и искът да бъде уважен за сумата от 30 000 лева.

Решението е обжалвано и от ответника гаранционен Фонд, като се излагат доводи за неправилност, доколкото не е установен механизма на настъпване на произшествието и виновното поведение на неиндентифицирания водач. Неправилно съдът е възприел липса на съпричиняване, тъй като пострадалия е допринесъл съществено за настъпване на вредите, поради това че се е движел попътно на автомобила. Отделно от това оспорва изводите на

съда по приложение на чл.52 от ЗЗД, тъй като определеният размер на неимуществените вреди е завишен и несъответства на действително претърпените от ищеца болки и страдания. Молят съда да отмени решението и постанови ново, с което искове да бъдат отхвърлени. Претендират се разноските по делото.

Въззиваемите оспорват взаимно жалбите на насрещната страна.

Софийският апелативен съд, в изпълнение на правомощията си по чл. 269 от ГПК, намира решението за валидно и допустимо в обжалваните му части.

Предявен е иск с правно основание чл.557, ал.1, т.1 от КЗ с оглед момента на настъпване на деликта, за репарирание на неимуществени вреди от Гаранционен Фонд, причинени при пътно-транспортно произшествие, реализирано по вина на водач на неиндентифицирано МПС.

С оглед на заявените в жалбите оплаквания, предметът на въззивен контрол се свежда до размера на дължимото на пострадалия обезщетение за причинените неимуществени вреди и наличието или не на принос от страна на пострадалия за настъпване на вредите и неговото стойностно изражение спрямо този на прекия причинител на увреждането.

Със събраните пред първата инстанция гласни и писмени доказателства е изяснен механизма на произшествието, настъпило на 28.09.2017 г. в гр.София, при което пешеходеца М. Н. е пострадала. Установено е, че произшествието е настъпило при следния механизъм: на посочената дата, около 6,45 часа на бул. „К.Величков“, преди кръстовището с бул. "Александър Стамболийски" с посока на движение от бул."Възкресение" към ул."Пиротска", на спирка на масовия градски транспорт СМГТ "Александър Стамболийски" с №0286 е спрял трамвай, движещ се по маршрут №11, вратите му са отворени за качване и слизане на пътници, като към него, за да се качи тръгва ищцата. Времето е есенно, с добра видимост и сухо, а скоростта на приближаващия автомобил е около 25 км.ч. Следва удар между автомобила и пешеходката, вследствие на който последната е паднала, при което падане инстинктивно се е подпряла на дясната ръка. След удара тя не е била отхвърлена от автомобила, нито е възкачване върху него, тъй като няма счупване на костите на това място, от което е направен извод, за не висока скорост на автомобила при удара.

Ето защо се налага изводът, че произшествието е настъпило поради виновно нарушение от неизвестен водач на МПС на задължението му по чл.66, ал.1 от ЗДвП, които предвижда, че при приближаване от дясната страна на трамвай, спиращ или спрял на означена с пътен знак спирка, водачът на нерелсовото пътно превозно средство е длъжен да спре на един метър зад трамвая. При приближаване към спирка, на която има остров на платното за движение, водачът на нерелсовото пътно превозно средство е длъжен да намали скоростта и в случай на необходимост да спре, за да позволи на пешеходците безопасно да преминат през платното за движение между тротоара и острова. В настоящия случай е налице неизпълнение на посоченото задължение и водачът на лекия автомобил е блъснал ищцата, намираща се по пътното платно за да се качи на спрелия трамвай на спирка на масовия градски транспорт. Поради това съдът приема, че са налице предпоставките на чл.557, ал.1,

т.1 от КЗ за ангажиране отговорността на ответника за плащане обезщетение на ищцата.

От приетата пред първоинстанционният съд съдебно-медицинска експертиза, която съдът кредитира се установява, че пострадалата, вследствие на произшествието е получила лекостепенна контузия в лицевата област, неналагаща лечение, както и средностепенно счупване на дисталния край на дясната лъчева кост, за което е поставена имобилизация в гипсова шина за един месец. Установява се, че болката се засилва първите 48 часа и продължава около 1 седмица, след което намалява и се засилва при движение на пръстите и лакътя на имобилизирания крайник. След свалянето на имобилизацията и започване на раздвижване на китката се появяват болки с променлив интензитет, постепенно отзвучаващи за около месец. Страданието е свързано с болка и ограничена възможност за самообслужване поради обездвижване на дясната ръка, както и ограничени и болезнени движения след сваляне на имобилизацията. Пострадалата е изпитвала умерени до силни болки около 1 седмица, постепенно намаляващи до 2-рия месец след травмата. Ограничените и болезнени движения са продължили до 2 месеца. Последствията от лицево-челюстната травма са отзвучали за 3-4 дни. Общият оздравителен период и възстановяването е около 8-10 седмици. Няма данни за настъпили усложнения, поради което би трябвало за 10 седмици ищцата да се е възстановила напълно. Установява се също така, че към настоящия момент ищцата не търпи болки и страдания, както и не са установени трайни последици за здравословното ѝ състояние.

От разпитания пред първоинстанционният съд свидетел А. Н., син на ищцата, чийто показания съдът цени при условията на чл.172 от ГПК се установява, че след като се прибрала в къщи, майка му била ожулена, уплашена и стресирана. След посещение в болница се оказало, че има счупена ръка и лекарите ѝ казали да остане в болницата, където престояла 2-3 дни. Гипсирали ѝ ръката, след което не можела да се обслужва и дълго време ѝ помагали. Почти цяла зима не могла да се възстанови. След като ѝ свалили гипса ходела на раздвижване и рехабилитация. Имала гипс на ръката около 15-20 дни, но се възстановила трудно, тъй като е възрастен човек и почти цяла зима изпитвала трудности да се обслужва сама. И до сега не се е възстановила напълно. Работела като чистачка с офис, но след този инцидент три месеца била в болничен. След това за кратко се върнала на работа, но я боляла ръката.

При определяне размерът на обезщетението въззивният съд съобрази Постановление № 4/23.12.1968 г. на Пленума на ВС и съдебната практика на ВКС, където се приема, че справедливостта като критерий за определяне размера на обезщетението при деликт, не е абстрактно понятие, а предпоставя винаги преценка при мотивирано изложение, а не изброяване на обективно съществуващи, конкретни обстоятелства. Съдът следва да се ръководи не от субективните възприятия на ищеца за търпените страдания, а да преценява редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства като: характер на увреждането, начин на извършването му, интензитета и продължителността на търпимите болки и страдания, допълнително влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и т.н..

В настоящия случай с оглед на събраните и обсъдени доказателства, настоящият състав достига до извода, че първоинстанционният съд е отчетел в достатъчна степен всички обстоятелства, които са от значение при определяне обезщетението за причинените вреди. Установи се по делото от медицинската експертиза, че пострадалата, вследствие на получените увреди е търпяла болки и страдания за кратък период от време. При определяне на обезщетението следва да се отчете, че състоянието ѝ е напълно стабилизирано, не търпи болки и страдания, както и не са установени трайни последици за здравословното ѝ състояние.

Въззивният съд след като съобрази всички изложени обстоятелства, продължителността на периода през който е търпяла болки и страдания, възрастта на пострадалата, икономическите условия в страната към датата на настъпване на ПТП - септември 2017 г., лимитите на отговорност, както и съдебната практика за подобни случаи, води до извод, сумата от 5 000 лева адекватно ще обезщети причинените на ищцата неимуществени вреди.

При така възприетия размер на обезщетението ще следва да се разгледа другото оплакване, повдигнато с жалбата относно наличието на принос за настъпване на вредите на посочените основания.

За да е налице съпричиняване от правна страна по смисъла на чл. 51, ал.2 от ЗЗД, пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, независимо дали е действал или бездействал виновно, което виждане е последователно застъпвано в съдебната практика по приложение на цитираната норма. Релевантен за съпричиняването и за прилагането на посочения законов текст е само онзи конкретно установен принос на пострадалия, без който не би се стигнало, наред с неправомерното поведение на делинквента, до увреждането като неблагоприятен резултат. В този смисъл не всяко поведение на пострадалия, дори и такова което не съответства на предписано в закона, може да бъде определено като съпричиняване на вреда по смисъла на закона, а само това поведение на пострадал, което се явява пряка и непосредствена причина за произлезли вреди би могло да обуслови извод за прилагане на разпоредбата за съпричиняването.

В настоящия случай по делото се установи, че ищцата е предприела пресичане на пътното платно за да се качи на спрял трамвай, като с нищо не е допринесла за настъпване на вредоносния резултат. Вина за произшествието има изцяло водача на автомобила, чието поведение не е съобразено с разпоредбата на чл.66, ал.1 от ЗДвП. Изложеното дава основание да се приеме, че пострадалата ищца не е допринесла за настъпване на вредоносния резултат и в този смисъл липсва съпричиняване на това твърдяно основание.

Поради съвпадение на изводите на настоящата инстанция с тези на първоинстанционният съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора пред въззивния съд, то страните не си дължат разноски и такива не следва да бъдат присъждани.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260001 от 02.01.2022 год., постановено по гр.д.№ 14253/2019 год. по описа на СГС, I-9 състав.

Решението може да се обжалва при условията на чл. 280 от ГПК с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____